

Rövid nekrológ Lászlóffy Csaba halálára

Barátságunkban két város fogott egymással kezét, Pozsony és Kolozsvár. Én nem jártam Kolozsvárott, Te sosem szülővárosomban. A centrumban találkoztunk egy ünnepi könyvhét alkalmával, a Vörösmarty téren, magunkkal hozva európai ihletettségű, szellemességű gondolkodásunkat, írói magatartásunkat. Így kezdődött ebben a közép-európai toposzban, előbb kapcsolat, majd barátság írói kölcsönhatásokkal, egymás korrelatív emberi-írói fel- és megismerése, elfogadása. Nem véletlenül. Volt valami szükségszerű fontos a kapcsolatukban, a kissé másság, azonosságok, idegenszerűség, furcsaságok, egy ország klímája múltjával, jelenével, lehetőségeivel, jövőjének reményeivel... két hazában egy igazsággal, vagy inkább egy hazában két igazsággal. Mentél a magad útján, a magad módján egyéniségeddel következetesen. Valami újat generálva az irodalomban, olykor morbid jegyekkel és stílussal, virtuóz nyelvi fordulatokkal, nyelvi asszociációkkal, felfedezésekkel. Írói, drámai, filozofikus alkat voltál, reneszánsz ember, profetikusan kemény, könyörtelen, többszólamú muzsika... Azt vallottad, hogy az igazi írónak sokat kell alkotnia, igenis számít a kvantitás, mert akkor él csak érvényesen, ha dolgozik, ír, tehát önmaga. Dolgozom, tehát vagyok. Amíg lehet, s Te ezt tetted. Rengeteget dolgoztál, írtál prózát, drámát, verset. Tele bőrönddel mentél el, nagy az írói örökséged, hagyományod. Szavaid olykor belehasítanak a jelenbe. Szavaidban az életed, nyomorúságod, bizalmad, boldogságod. Azt gondolom, fároszként világítanak ziháló égboltlétünkben. Az idő eldönti, ami igaz, mondja Petőfi. Hiszek igazságodban, pályatársam, Csabám.

„Gégém szűkül, levegőm egyre fogy, tüdőm zihál” – mondja Babits Mihály, meg azt: „nem is olyan nagy dolog a halál”.

Nemrég én is találkoztam vele. Nem értem a halált, értelmetlenül okoskodom vele. Hiába. Búcsúzom, búcsúzunk, motyognám a költőóriás gondolatait a halálról, mégis tudom, véres gégével se kiáltatlan a szó, szavaid...